

El Present continu d'Eva Fernández

Des del dissabte 17 de desembre i fins el dia 6 de gener romandrà oberta l'exposició de l'artista visual olesenca Eva Fernández a la Nova Vella Sala.

Eva Fernández, 'Present continu', a la Nova Sala Vella

És la primera vegada que Eva Fernández exposa a Manresa, i ho fa de la mà d'una nova vella galeria, situada als baixos del número 15 del carrer de na Bastardes, al cor del barri antic. D'entrada val la pena destacar que la iniciativa és obra d'una jove parella amb vocació de servei als artistes i al barri.

L'exposició de Fernández és feta a mida de l'espai. Això comporta que hi presenti teles de diferents formats, si bé la tècnica emprada és bàsicament la mateixa: pintura acrílica, llevat de dues aquarel·les, uns apunts al natural. També hi ha dues escultures, realitzades amb argila i air clay, que completen un conjunt unitari confluent en la idea de viure el present amb plena consciència. D'aquí el títol proposat per l'autora, *Present continu*, que alhora és el títol de dues de les obres més rellevants, pel volum i l'extraordinària força expressiva. En una, destaca la mirada flotant d'una noia entotsolada en els seus pensaments, amb tot de flors que s'esmunyen i transiten cap un paisatge oníric, després del qual destaca, amb el mateix format i seguint el fil narratiu, *Oceà blau mental*, com a expressió de la solitud i la introspecció, davant un mar de dubtes. Es pot dir que totes tres obres, realitzades amb acrílic fluid sobre cotó cru, conformen una trilogia. Oi més quan van ser concebudes i elaborades simultàniament.

Eva Fernández és una artista que crea de dins cap enfora, a partir de les seves pulsions més íntimes, que tradueix en imatges com podria fer-ho en paraules. De fet, no descarta fer un llibre amb els quadres de l'exposició, incloent-hi també textos seus. Els títols de les obres, entre informatius i poètics, ens suggereixen emocions, sentiments i reflexions. A *La pau interior no és negociable*, tal vegada l'obra més inquietant i colpidora, la nuesa femenina d'un rostre absent i de mirada perduda ens remet a situacions personals d'enrocament, a jutjar pel tauler d'escacs del qual, d'una manera inconscient, tots formem part com a jugadors de l'atzar. En una altra de

les pintures, *Abraçar l'ombra*, un home jove amb el tors nu i d'esquena a l'espectador sembla voler abraçar la foscor (dubtes i contratemps) en què es troba submergit el personatge. En aquest viatge interior pel present continu, on sovintegen les referències als camins i els ponts, no pot faltar-hi una al·lusió a l'hedonisme del carpe-diem (*Hedonisme*), ni tampoc al sentiment de la por, que ens immobilitza mentre caiem en el buit (*Mecanisme fisiològic de la por*); a la necessitat del desaferrament de tota dependència que ens impedeix ser com som (*Dependent*) i a la conveniència d'alliberar-nos dels mals pensaments que ens creixen al cap igual que les males herbes (*La Poda*). Només així serem capaços, al final d'aquest viatge al fons de nosaltres mateixos, ressorgir a l'exterior i respirar de nou, amb l'ànim renovat per continuar afrontant el present nostre de cada dia.

[despiece]**Horaris:**

De dilluns a divendres: de 19 a 21.30 h. Dissabtes: d'11 a 14 h i de 18 a 21.30 h. Diumenges: d'11 a 14 h i de 15 a 21 h.[/despiece]